

[Petra Petersen.]

over kvinderne, en reaktionær lov, der har forårsaget, at titusinder af kvinder for livstid er blevet invalider.

Også seksualklinikkerne, som var foreslået af kommissionen, og hvorom der var indarbejdet forslag i svangerskabsloven, blev på trods af de menige socialdemokratiske kvinders krav droppet af hr. Steincke.

I de år, der er gået, siden svangerskabsloven trådte i kraft, har det ikke manglet på advarsler til de ansvarlige for loven, til rigsdag og regering. Aborternes antal er steget år for år, siden svangerskabsloven blev vedtaget. Jeg har flere gange fra denne talerstol gjort rigsdagens medlemmer opmærksom på, at lovgivningsmagten var ansvarlig for de mange ulykkelige kvinders lidelse og død. „Mødrehjælpen“s leder har også flere gange gjort opmærksom på, hvor lidt denne institution kunne udrette overfor de stadig stigende antal ulovlige aborter. Kendte læger har gennem statistikker vist den stigende linie i de ulovlige aborters antal. Svangerskabskommissionens lægeudvalg anslog de kriminelle aborter til 1000—2000 årlig. Dr. Svend Hoffmeyer mente dog, at tallet ikke lå under 6 000 årlig. Det var i 1936. I dag, 13 år efter, anslår dr. Hoffmeyer i sin bog „En samfundssygdom“ antallet af de ulovlige aborter til omkring 11 000.

Det har heller ikke været let for vore læger at arbejde under denne lov. I en samtale, „Politiken“ den 8. maj i år havde med professor Hjalmar Helweg om svangerskabsloven, sagde professoren, at det for lægerne var et opslidende arbejde at administrere svangerskabsloven. Daglig kommer man i den situation, at man som læge ville finde det gavnligt og rigtigt at afbryde et svangerskab, men så skal man altså handle eller undlade at handle — direkte mod den lægelige samvittighed.

Ja, sådan har vore kendte læger sagt, og her i denne rigsdag har man længe vidst, det var galt, men først nu kommer man indenfor regeringen til erkendelse — og hvorfor?

Da svangerskabsloven blev vedtaget, lovede man kvinderne økonomisk hjælp og støtte til at gennemføre deres svangerskab. Under debatten om svangerskabskommissionens forslag om legal abort på social indikation udtalte daværende justitsminister Steincke:

„Staten har hidtil lagt overvejende vægt på at straffe og har til gengæld forsømt både oplysning og tilstrækkelig støtte til vordende mødre.“

Under første behandling af lovforslaget her i tinget sagde den socialdemokratiske ordfører, fru Nina Andersen:

„En svangerskabslovgivning har således ikke blot en juridisk, men også en social side; forudsætningen for, at min gruppe er indforstået med den form, det nuværende lovforslag har fået, er, at også den sociale side af sagen løses, og at den løses grundigt og snart.“

Det er noget, justitsministeren også stærkt har fremhævet“

— fortsatte fru Nina Andersen —

„og bl. a. har understreget ved at udsætte ikrafttrædelsesdatoen til 1. april 1938. Der må derfor herfra i dag afgives et løfte til kvinderne. Der må gives et direktiv til befolkningskommissionen, som beskæftiger sig med forhold, der vedrører den sociale side af dette spørgsmål, og som forøvrigt allerede har drøftet forholdsregler, som går i den ønskede retning.“

Her tænkte fru Nina Andersen på befolkningskommissionens forslag om moderskabsydelsen.

Men det var ikke alene fra socialdemokratiet, der lød så kønne og lovende ord, også de øvrige partier på rigsdagen lovede sociale forbedringer på dette område, når svangerskabsloven blev vedtaget. Det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit udtalte:

„Vi er velhavende nok i Danmark til at kunne indrette vor sociale forsorg således, at det ikke skal være økonomisk nød, der tvinger en kvinde til fosterdrab.“

Vi her i Danmark, som har råd til at bruge 300 mill. kr. til stærke drikke: øl, vin og spiritus, som har råd til at ryge tobak for 150 mill. kr. årlig, skulle vi ikke have råd til at indrette vor sociale forsorg således, at vi fik sådanne tilstande, at det aldrig kunne tænkes, at en svanger kvinde ikke vidste, hvorhen hun skulle vende sig, inden hun skulle føde sit barn til live? Der er gået 10 år, siden svangerskabsloven trådte i kraft, men der er ikke skabt sikkerhed for moder og barn gennem sociale foranstaltninger — det blev kun ved løfter og kønne ord.

På mit partis vegne har jeg tre gange fremsat befolkningskommissionens forslag om moderskabsydelse her i tinget, første gang under venstre-regeringen. Dengang kom forslaget aldrig til første behandling. I januar 1948 fremsatte jeg igen på mit partis vegne lovforslaget, men den højtærede socialminister havde ikke andet at sige, end at der havde været en så stærk stigning i fødselstallet, siden befolkningskom-